

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113200538
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113200538.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: A. X. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom A. N., A. W., A. č. XXXX/X, zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerom, usadeným euroadvokátom, Prievidza, Nábřežie sv. Metoda č. 120/14, proti žalovanému: Slovenská republika-Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 9. novembra 2018, č.k. 9 C 17/2013-141, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 9. novembra 2018, č.k. 9 C 17/2013-141, potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 9.11.2018, č.k. 9 C 17/2013-141 (v poradí druhom), žalobu zamietol; žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 8.1.2013, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 492,57 € titulom náhrady škody. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu v Prešove zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81, bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 7.8.1991 sp.zn. 2 Rv 39/91, bol vyššie uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a rozsudkom zo dňa 4.9.1991 sp.zn. 2 Rv/39/91, mu bol pri nezmenenom výroku o vine uložený trest v trvaní jedného roka podmienečne. Rozhodnutím žalovaného zo dňa 5.1.1994, č.k. XXXX/XX-XX/XXXX/V, bol čiastočne odškodnený. Pokladal sa za nevinného, a preto sa dlhú dobu snažil dosiahnuť úplné oslobodenie. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, boli vyššie uvedené rozhodnutia zrušené a následným uznesením zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, bolo jeho trestné stíhanie zastavené, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Dňa 3.4.2012 požiadal žalovaného o odškodnenie; žalovaný mu zaslal list zo dňa 27.9.2012 č.k. XXXXX/XXXX-XXXX/X, v ktorom mu priznal iba náhradu nákladov trestného konania, náhradu trov obhajoby vo výške 492,57 € mu nepriznal z dôvodu nepreukázania škody.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadreniamia zástupcov sporových strán, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva a medzi stranami nie je sporná doba väznenia žalobcu, jeho nezákonné odsúdenie, čiastočná rehabilitácia a následne jeho úplná rehabilitácia. Do súdneho spisu založil

potvrdenie zo dňa 29.2.2012, v ktorom špecifikoval úkony právnej služby, ktoré boli vykonané jedine v súvislosti s týmto jedným trestným stíhaním žalobcu a len v prospech žalobcu. To, že k úplnej rehabilitácii žalobcu došlo až po toľkých rokoch, bolo podľa neho zapríčinené zmatečnými postupmi českej a slovenskej justície. Pre žalobcu, svojho klienta, chcel rýchle vyriešenie problému, no ten sa vliekol až osem rokov, všetky úkony boli vykonané v súlade s práve aktuálnou judikatúrou. Ak by mal žalobca znášať tieto trovy za vykonané úkony právnej služby, išlo by o jeho ďalšie trestanie. Zástupca žalovaného namietol bezúčelnosť vynaložených nákladov zo strany žalobcu, jednotlivé úkony právnej služby nesmerovali k rehabilitácii žalobcu. Prvoinštančný súd zistil, že žalobca bol rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81, uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dva roky nepodmienečne; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.1981 a žalobca trest vykonal v dobe od 2.6.1981 do 2.6.1983, kedy bol prepustený s tým, že v čase od 2.6.1981 do 30.6.1981 bol vo väzbe. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 7.8.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, bol na základe návrhu žalobcu na prieskumné konanie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81, zrušený vo výroku o treste, pretože výmera trestu bola v zrejmom nepomere k stupňu nebezpečnosti činu pre spoločnosť a zároveň v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb., boli zrušené všetky ďalšie rozhodnutia v trestnej veci obsahovo nadväzujúce na zrušený výrok o treste. Výrok o vine, ohľadne trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách, zostal nedotknutý. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, bol žalobca pri nezmenenom výroku o vine z rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, T 96/81, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách, odsúdený podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody na jeden rok podmienečne. Stanoviskom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 5.1.1994, č. XXXX/XX-XX/XXXX/V, bolo žalobcovi podľa § 23 ods. 1 písm. a/, c/ zákona č. 119/1990 Zb., priznané odškodnenie v celkovej sume 64.035,- Sk, ktoré predstavovalo náhradu za stratu na zárobku po dobu väzby a výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. a/ zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 60.000,- Sk (spolu za 24 mesiacov), náhradu trov výkonu väzby podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 580,- Sk (za 29 dní) a náhradu trov výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 3.455,- Sk (23 mesiacov a 1 deň). Z dôvodu, že výrok o vine zostal nedotknutý a v rehabilitačnom konaní bol žalobca odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka podmienečne, s poukazom na § 23 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb., nebolo možné mu priznať trovy trestného konania vo výške 800,- Sk, ktoré zaplatil dňa 30.4.1982. Z návrhu na preskúmanie rozhodnutia podľa zákona č. 125/1996 Z.z. zo dňa 2.7.2001 adresovaného Vojenskému obvodovému súdu Prešov zistil, že žalobca požiadal o preskúmanie a zrušenie rozsudkov Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81 a dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91 v celom rozsahu. Vojenský obvodový súd Prešov v oznámení zo dňa 2.10.2001, sp.zn. 2 Nt 475/01, sp.zn. 2 Nt 477/01 uviedol, že nepovažoval právneho zástupcu žalobcu za advokáta v zmysle Trestného poriadku, keďže nebol zapísaný do zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory. Žalobca v žiadosti zo dňa 20.3.2002 adresovanej Vojenskému obvodovému súdu Prešov poukázal na zmluvu o právnej pomoci medzi Slovenskom a Českom a žiadal o konanie v uvedenej veci a podaním zo dňa 12.8.2002 navrhol Okresnému súdu Karviná povoliť obnovu konania vedeného pred Vojenským obvodovým súdom Prešov sp.zn. T 96/81 a sp.zn. 2 Rtv 39/91. Okresní soud Karviná uznesením zo dňa 7.10.2002, č.k. 9 Nt 2265/2002-67, zamietol návrh žalobcu na povolenie obnovy konania z dôvodu, že návrh smeruje proti rozhodnutiam, proti ktorým obnova nie je prípustná. Žalobca dňa 15.10.2002 podal sťažnosť voči zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania, ktorá sťažnosť smerovala na Okresný súd Karviná a bola podaním zo dňa 3.1.2003 doplnená. Krajský soud v Ostravě uznesením zo dňa 2.1.2003, sp.zn. 5 To 532/2002, napadnuté uznesenie Okresného súdu Karviná zo dňa 7.10.2002, č.k. 9 Nt 2265/2002-67, zrušil. Žalobca dňa 1.4.2003 podal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Českej republiky z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, na obnovu konania v prípade závažných väd v predchádzajúcom konaní, na súdnu ochranu, náboženskú slobodu a slobodu svedomia. Ústavní soud Českej republiky uznesením zo dňa 19.5.2004, sp.zn. IV. ÚS 197/03, ústavnú sťažnosť žalobcu zamietol. Z podnetu k sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 4.11.2003 adresovaného Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky zistil, že žalobca požiadal o podanie sťažnosti pre porušenie zákona Vojenským obvodovým súdom Prešov (zo dňa 7.8.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91). Z oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 25.3.2004 o spôsobe vybavenia podnetu žalobcu vyplýva, že podnet bol odložený ako neopodstatnený (žalobca nenamietol výrok o vine z pôvodného rozsudku, ale bol s rehabilitáciou spokojný). V podnete k sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 7.4.2004 adresovanom Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žalobca žiadal, aby sa jeho vyhlásenie nepovažovalo za

prekážku podania sťažnosti pre porušenie zákona, ale aby sa posúdilo ako vyjadrenie človeka, ktorý v tom čase nevidel žiadnu možnosť ako dosiahnuť lepší výsledok súdneho konania. Podľa oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 30.4.2004 o spôsobe vybavenia podnetu žalobcu vyplýva, že podnet bol odložený ako neopodstatnený. Žalobca dňa 4.5.2009 podal na Krajský súd v Ostrave sťažnosť na prieťahy v konaní a žiadosť o dokončenie konania. Podaním zo dňa 19.5.2009 Krajský súd v Ostrave oznámil žalobcovi, že jeho sťažnosť na prieťahy v konaní nevzhladol za dôvodnú a uviedol, že na Krajskom súde v Ostrave bola jeho vec ukončená uznesením zo dňa 2.1.2003 a v danom konaní už nie je možné uskutočniť ďalšie kroky. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, vo veci návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci žalobcu bola podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bola povolená obnova konania; právoplatným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený výrok o vine z rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.06.1981, sp.zn. T 96/81 a výrok o treste uložený mu rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pretože vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2009. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, v trestnej veci obžalovaného-žalobcu bolo podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie žalobcu; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.11.2012. Žalobca podaním zo dňa 3.4.2012 doručeným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky požiadal o plné odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. vrátane valorizácie v zmysle § 23 ods. 6 písm. a/ zákona a žiadal o preplatenie nákladov trestného konania a nákladov obhajoby v pôvodnom konaní s tým, že doklady nie sú k dispozícii. Ďalej žiadal náhradu nákladov právneho zastúpenia v súčasnom konaní v sume 492,57 € a tiež zadostučinenie za nespravodlivé väznenie vo výške 10.000,- €. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky stanoviskom zo dňa 27.9.2012, zn. XXXXX/XXXX-XXXX/X, priznalo žalobcovi podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. odškodnenie vo výške 6,64 € ako náhradu trov trestného konania v paušálnej výške 200,- Sk, t.j. 6,64 €. Uplatnenú náhradu nákladov obhajoby v novom konaní vo výške 492,57 € ministerstvo nepriznalo z dôvodu nepreukázania vzniku škody. K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € ministerstvo oznámilo žalobcovi, že túto nemohlo priznať, pretože zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii takéto odškodnenie neupravuje. Z príjmového dokladu č. 9/2012 zistil, že žalobca dňa 29.2.2012 uhradil svojmu právnenému zástupcovi sumu 492,57 € za právne služby-pomoc pri zrušení rozsudku z roku 1981.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, ods. 2, § 4 písm. c/, § 23 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, § 1 ods. 1, ods. 2, § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, § 470 ods. 1, ods. 2 C.s.p. dôvodiac tým, že za škodu nemožno považovať všetky náklady, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti so všetkými úkonmi právnej služby. Uviedol, že uplatnené trovy obhajoby v sume 492,57 € neboli zaplatené žalobcom zvolenému právnenému zástupcovi v súvislosti s konaniami vedenými pred Okresným súdom Prešov, ktorý uznesením zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, povolil obnovu konania, ani v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 33 Tv 3/10, ktorý uznesením zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, trestné stíhanie žalobcu zastavil, keďže žalovaný skutok nie je trestným činom. Právny zástupca žalobcu počas konania tvrdil, že uplatnené trovy obhajoby v sume 492,57 € si žalobca uplatnil v súvislosti s konaním vedeným pred Okresným súdom Prešov. Z jednotlivých úkonov právnej služby a z vyčíslenia nákladov obhajoby zo dňa 29.2.2012 vyplýva, že žalobca uplatnil sumu 492,57 € za 10 úkonov právnej služby: 1. prevzatie veci dňa 2.7.2011; 2. návrh na prieskum rozhodnutia Vojenského obvodného súdu Prešov zo dňa 2.7.2011 (odpoveď dňa 2.10.2001); 3. návrh na prieskum rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 20.3.2002 (bez odpovede); 4. návrh na povolenie obnovy konania Okresnému súdu Karviná zo dňa 12.8.2002 (zamietnutý dňa 7.10.2002); 5. sťažnosť zo dňa 15.10.2002 proti uzneseniu zo dňa 7.10.2002; 6. doplnok k sťažnosti podľa novej judikatúry zo dňa 3.1.2003 (uznesenie zrušené dňa 2.1.2003, doručené dňa 18.3.2003); 7. ústavná sťažnosť zo dňa 1.4.2003 (odmietnutá dňa 19.5.2004); 8. podnet k sťažnosti pre porušenie zákona Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 4.11.2003 (odmietnutý dňa 25.3.2004); 9. podnet k sťažnosti pre porušenie zákona Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 7.4.2004 (odmietnutý dňa 30.4.2004); 10. sťažnosť Krajskému súdu Ostrava zo dňa 4.5.2009 (odpoveď dňa 19.5.2009). Uvedenými úkonmi právnej služby právny zástupca žalobcu neprispel k rozhodnutiu Okresného súdu Prešov o povolení obnovy konania, či následne k zastaveniu trestného stíhania voči

žalobcovi. Žalobcovi nepriznal uplatnenú náhradu nákladov právneho zastúpenia za úkony uskutočnené vo vzťahu k orgánom v Českej republike, pretože vo vzťahu zodpovednosti štátu-Slovenskej republiky, nejde o odôvodnené úkony právnej pomoci a nie je možné, aby Slovenská republika zodpovedala za rozhodnutia, resp. postup orgánov iného zvrchovaného štátu, teda Českej republiky. K úkonom vykonaných vo vzťahu k slovenským orgánom-návrh na prieskum rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Prešov (zo dňa 2.7.2001 a dňa 20.3.2002), podnet k sťažnosti pre porušenie zákona Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (zo dňa 4.11.2003 a dňa 7.4.2004) zistil, že právny zástupca žalobcu síce dňa 2.7.2001 navrhol Vojenskému obvodovému súdu Prešov preskúmanie rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81 a dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 RTv 39/91 a navrhol zrušenie týchto rozsudkov v celom rozsahu, ale nepovažoval právneho zástupcu žalobcu za advokáta v zmysle Trestného poriadku, keďže nebol zapísaný do zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory. Právny zástupca žalobcu následne opäť adresoval uvedenému súdu podanie, v ktorom poukázal na zmluvu o právnej pomoci medzi Slovenskom a Českom a žiadal o konanie v uvedenej veci. Vojenský obvodový súd Prešov uvedené už nechal bez odpovede. Právny zástupca žalobcu dňa 4.11.2003 podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet k sťažnosti pre porušenie zákona, v ktorom požiadal o podanie sťažnosti pre porušenie zákona Vojenským obvodovým súdom Prešov (zo dňa 7.8.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91), Generálna prokuratúra Slovenskej republiky uvedený podnet odložila ako neopodstatnený. Na opätovnú žiadosť, resp. podnet k sťažnosti pre porušenie zákona právneho zástupcu žalobcu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky dňa 30.4.2004 znova oznámila, že došlo k odloženiu podnetu. Z uvedených úkonov právnej služby vykonaných právnym zástupcom žalobcu a smerujúcich voči slovenským orgánom vyplýva, že priamo a bezprostredne nesmerovali ku konaniu, ktoré sa v roku 2009 viedlo pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 4 Nt 13/2009, v ktorom uznesením zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, bola v prospech žalobcu povolená obnova konania, resp. následne uznesením zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, bolo voči nemu zastavené trestné stíhanie. Nevzhladol preto žiadnu väzbu medzi vykonanými úkonmi právnej služby a povolením obnovy konania, či zastavením trestného stíhania voči žalobcovi. Podľa právneho zástupcu žalobcu tieto úkony právnej služby smerovali k zmierneniu následkov vyvolaných pôvodným trestným stíhaním žalobcu vedeným Vojenským obvodovým súdom Prešov pre nenastúpenie do brannej služby, avšak tieto úkony právnej služby boli vyhodnotené súdmi a prokuratúrou ako nedôvodné. Ďalej uviedol, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81, uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods.1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, bola povolená obnova konania a uznesením rovnakého súdu zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom. Žalobca je síce vecne legitímovaný subjekt na podanie žaloby, musí však preukázať, že v súvislosti s uvedenými konaniami mu škoda, náhrady ktorej sa domáha, vznikla. Poukázal na to, že podmienkou zodpovednostného vzťahu je: 1. vykonanie trestu celkom alebo sčasti, napriek tomu, že v neskoršom konaní došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi podmienkami 1. a 2. Podmienka v bode 1. bola naplnená, keďže žalobca vykonal trest a trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené. K vzniku škody konštatoval, že za skutočnú škodu sa považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení, znížení, či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného. Už zo samotného vymedzenia škody je zřejmé, že škodou môžu byť tiež stranou sporu skutočne vynaložené náklady na konanie, pretože nimi dochádza k zmenšeniu existujúceho majetku. Žalobca dňa 29.2.2012 uhradil svojmu právnemu zástupcovi sumu 492,57 € za právne služby označené ako pomoc pri zrušení rozsudku z roku 1981. Pokiaľ však ide o naplnenie ďalšej podmienky, a to príčinnej súvislosti, jednotlivé úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom žalobcu musia byť uskutočnené v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s konaním, v ktorom došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobcu, t.j. procesné úkony by museli smerovať k odstráneniu pre neho nežiaducich právnych dôsledkov, ktoré by v prípade neexistencie uvedeného nezákonného postupu štátu neboli potrebné. Úkonmi právnej služby-návrhom na preskúmanie rozhodnutia podľa zákona č. 125/1996 Z.z. zo dňa 2.7.2001 adresovaným Vojenskému obvodovému súdu Prešov, žiadosťou (návrhom na preskúmanie rozhodnutia) zo dňa 20.3.2002 adresovanej Vojenskému obvodovému súdu Prešov, podnetmi k sťažnosti pre porušenie zákona adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky zo dňa 4.11.2003 a dňa 7.4.2004, nebola vyvolaná zákonná podmienka vzniku nároku na náhradu škody, pretože na základe žiadneho z uvedených úkonov právnej služby žalobca nedosiahol to, že by trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené. Trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené až uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, ktorého vydaniu predchádzalo

konanie o návrhu na obnovu konania, na základe ktorého bolo vydané uznesenie zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4Nt/13/2009, o povolení obnovy konania. Predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody musia byť splnené kumulatívne a v prípade, ak jeden z predpokladov splnený nie je, nemôže byť žalobca v konaní o náhradu škody úspešný. Uvedené vykonané a vyúčtované úkony právnej služby neboli účelné vo vzťahu k povoleniu obnovy konania, priamo nevedli k povoleniu obnovy konania a následnému zastaveniu trestného stíhania.

3.2. Trovy konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p. a o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol jedným výrokom, pričom žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si nárok na náhradu trov konania neuplatnil. Žalovaný bol v predmetnom konaní v plnom rozsahu úspešný, ale rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený na základe odvolania žalobcu, pričom v konečnom dôsledku žalobu zamietol, takže žalobca v predmetnom konaní v plnom rozsahu nebol úspešný.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, podal žalobca včas odvolanie dôvodiac nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nestotožnil sa s tvrdením prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že vyúčtované a zaplatené úkony právnej pomoci bezprostredne nevedli k jeho úplnej rehabilitácii, že sa tak stalo až na základe iných úkonov, ktoré neboli predmetom tohto sporu, pretože za minulého režimu bol nevinne väznený a krátko po novembri 1989 mu bola len čiastočne priznaná rehabilitácia. Mal za to, že ho právne predpisy a príslušná judikatúra oprávňujú k tomu, aby sa domohol úplnej rehabilitácie, čo aj dosiahol, ale nie je jeho vinou, že justičné orgány si v jeho prípade v priebehu rokov počínali rozporuplne. Ak by úkony právnej pomoci boli v rozpore s jasným znením zákona alebo v rozpore s aktuálnou judikatúrou, tak by k zamietnutiu žaloby bol daný dôvod. Vo svojom podaní zo dňa 23.2.2016 podrobne vysvetlil dôvodnosť a opodstatnenie všetkých vykonaných úkonov právnej pomoci, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Prvoinštančný súd sa však tým vôbec nezaoberal a mechanicky vyhodnocoval, že úkony sú dôvodné iba vtedy, keď vedú k úspechu, ale tak tomu nie je. Súd prvej inštancie háji rozporuplnosť, s ktorou justícia k obdobným prípadom v minulosti pristupovala a on je jedným z tých, kto bol za minulého režimu predmetom nezákonnej perzekúcie a teraz má „pocit, že s ním aj štátne orgány demokratického režimu hrajú nedôstojnú hru na sklamanú nádej“ (nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 15.4.2015, sp.zn. I. ÚS 819/15). V danom prípade išlo o nádej, že bude po niekoľkoročnom úsilí a úspešnom dokončení rehabilitačného konania riadne odškodnený, avšak miesto toho je „potrestaný“ tým, že musí zaplatiť 492,57 €, čo je v rozpore s čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a aj čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal trovy konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. mája 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220

C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie (žaloba zamietnutá), keď rozsudkom v poradí prvom zo dňa 5.4.2016, č.k. 9 C 17/2013-99, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 492,57 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 4.10.2012 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj náhradu trov konania vo výške 20,- € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 165,56 € z dôvodu, že všetky úkony právnej pomoci, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu sledovali jeden a ten istý cieľ, odstrániť negatívne dopady nezákonného rozhodnutia štátu. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v uznesení zo dňa 16.8.2017, č.k. 10 Co 226/2016-120, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 5.4.2016, č.k. 9 C 17/2013-99 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, okrem iného skonštatoval, že prvoinštančný súd neskúmal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, keď nie je zrejmé aký právny predpis aplikoval na danú vec, nakoľko príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade preukázaná, nemožno je iba predpokladať, pričom vznik škody zvyčajne nemá iba jednu príčinu, ale treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a vedľajšími a treba mať na zreteli aj tú skutočnosť, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti za protiprávny úkon, musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný. Ak v súvislosti s rozhodnutím vydanom v trestnom konaní (pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste), ktoré nie je v súlade so zákonom (nezákonné odsúdenie), fyzická osoba (žalobca) vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov, štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., alebo zákona č. 514/2003 Z.z. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo vysporiadať sa s tým, či v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, žalobca vynaložil náklady na trovy obhajoby, ktoré smerovali k odstráneniu nežiaducich právnych následkov na neho ako odsúdeného. Aj keď súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody neposudzuje účelnosť trov takto vynaložených v súvislosti s obhajobou, posudzuje sa o čo sa majetok poškodeného (žalobcu) zmenšil v príčinnej súvislosti s dosiahnutím nápravy nezákonného stavu vyvolaného nezákonným odsúdením žalobcu. Súd prvej inštancie sa však v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal s týmito skutočnosťami a ani sa s nimi právne relevantným spôsobom nevysporiadal, keď iba citoval ustanovenia zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii a obmedzil sa iba na stručné konštatovanie, že všetky vykonané a vyúčtované úkony právnej pomoci, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu boli účelné, keďže išlo o úkony ktoré sledovali predmetný cieľ, t.j. zastavenie trestného stíhania, prípadne rehabilitáciu žalobcu, že na daný prípad treba nazerať komplexne a za škodu treba považovať akékoľvek (resp. všetky) náklady, ktoré žalobca vynaložil v príčinnej súvislosti s dosiahnutím rehabilitácie bez ohľadu na to, ktorou konkrétnou formou malo k rehabilitácii dôjsť, pričom žalovaný namietal jednotlivé úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom žalobcu za účelom rehabilitácie žalobcu z dôvodu, že neboli vynaložené účelne.

10. Prvoinštančný súd po vrátení veci odvolacím súdom sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie v naznačenom smere a dospel k správne právnemu záveru, že v danej veci nebol splnený jeden z predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody voči štátu, a to príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, keď predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody musia byť splnené kumulatívne a ak jeden z predpokladov splnený nie je, nemôže byť žalobca v konaní o náhradu škody úspešný.

11. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nie je možné zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú: existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

12. V posudzovanej veci sa žalobca domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím spočívajúcej vo vynaložených prostriedkoch na trovy obhajoby vedúce k zastaveniu jeho trestného stíhania, keď si uplatnil sumu 492,57 € za 10 úkonov právnej služby: 1. prevzatie veci dňa 2.7.2011; 2. návrh na prieskum rozhodnutia Vojenského obvodného súdu Prešov zo dňa 2.7.2011; 3. návrh na

prieskum rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 20.3.2002; 4. návrh na povolenie obnovy konania Okresnému súdu Karviná zo dňa 12.8.2002; 5. sťažnosť zo dňa 15.10.2002 na Okresný súd Karviná proti uzneseniu zo dňa 7.10.2002; 6. doplnok k sťažnosti podľa novej judikatúry zo dňa 3.1.2003 adresovaná Krajskému súdu Ostrava; 7. ústavná sťažnosť zo dňa 1.4.2003 adresovaná Ústavnému súdu Českej republiky; 8. podnet k sťažnosti pre porušenie zákona Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 4.11.2003; 9. podnet k sťažnosti pre porušenie zákona Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 7.4.2004; 10. sťažnosť Krajskému súdu Ostrava zo dňa 4.5.2009 (odpoveď dňa 19.5.2009). Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 14.), že uplatnenú náhradu nákladov právneho zastúpenia za úkony uskutočnené vo vzťahu k orgánom v Českej republike (uvedené pod číslom 4., 5., 6., 7. a 10.) nemožno žalobcovi priznať, pretože vo vzťahu zodpovednosti štátu-Slovenskej republiky, nejde o odôvodnené úkony právnej pomoci a nie je možné, aby Slovenská republika zodpovedala za rozhodnutia, resp. postup orgánov iného zvrchovaného štátu, t.j. Českej republiky.

13. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že úkony právnej služby, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu a ktoré smerovali voči slovenským orgánom (úkony uvedené pod číslo 2., 3., 8., 9. v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku), priamo a bezprostredne nesmerovali ku konaniam vedených na Okresnom súde Prešov, na základe ktorých došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobcu. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca bol rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp.zn. T 96/81, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.1981, uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dva roky nepodmienečne, pričom trest vykonal v období od 2.6.1981 do 2.6.1983, kedy bol prepustený s tým, že v čase od 2.6.1981 do 30.6.1981 bol vo väzbe. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 7.8.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, na základe návrhu žalobcu na prieskumné konanie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, bol rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, sp. zn. T 96/81, zrušený vo výroku o treste, pretože výmera trestu bola v zrejmom nepomere k stupňu nebezpečnosti činu pre spoločnosť a v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb., boli zrušené všetky ďalšie rozhodnutia v trestnej veci obsahovo nadväzujúce na zrušený výrok o treste. Výrok o vine, ohľadne trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách, zostal nedotknutý. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, bol žalobca pri nezmenenom výroku o vine z rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.6.1981, T 96/81, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách, odsúdený podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody na jeden rok podmienečne. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2009, sp.zn. 4 Nt 13/2009, vo veci návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci, bola podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, povolená obnova konania; právoplatným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený výrok o vine z rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30.06.1981, sp.zn. T 96/81 a výrok o treste uložený mu rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 4.9.1991, sp.zn. 2 Rtv 39/91, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pretože vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2009. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.9.2011, č.k. 33 Tv 3/10-21, v trestnej veci obžalovaného-žalobcu bolo podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie žalobcu; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.11.2012.

14. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie úkon právnej služby zo dňa 2.7.2001, ktorým navrhol právny zástupca žalobcu Vojenskému obvodovému súdu Prešov preskúmať rozhodnutie podľa zákona č. 125/1996 Z.z. (uvedený bod číslom 2. v bode 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia, čl. 42 spisu)), nebol uplatnený v súvislosti s konaním vedeným pred Okresným súdom Prešov, výsledkom ktorého bolo zastavenie trestného stíhania žalobcu, pretože Vojenský obvodový súd Prešov listom zo dňa 2.10.2001 oznámil právnomu zástupcovi žalobcu, že ho nepovažujú za advokáta v zmysle Trestného poriadku a tak v ďalšom konaní nebude vyrozumený ako advokát, nakoľko uvedený návrh podal ako advokát zapísaný v Komore advokátov Českej republiky (čl. 43 spisu). Rovnako nie je možné považovať ďalší úkon právnej služby zo dňa 20.3.2002 označený ako záležitosť A. X. a D. K. adresovaný Vojenskému obvodovému súdu Prešov (uvedený bod číslom 3. v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku, čl. 44 spisu) za úkon vykonaný v súvislosti s konaním vedeným pred Okresným súdom Prešov, nakoľko

nešlo o návrh na prieskum rozhodnutia Vojenského obvodového súdu ako to označil právny zástupca žalobcu, ale iba o jeho odpoveď k otázke právneho zstupovania na Slovensku (č.l. 44 spisu). Ani úkony vykonané vo vzťahu k Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (uvedené pod číslom 8., 9. v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku), nepriniesli nápravu nezákonného stavu vyvolaného nezákonným odsúdením žalobcu, pretože oba podnety k sťažnosti pre porušenie zákona právneho zástupcu žalobcu adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky zo dňa 4.11.2003 a 7.4.2004 (č.l. 56, 58 spisu), Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ako neopodstatnené odložila, o čom právneho zástupcu žalobcu informovala listami zo dňa 25.3.2004 a 30.4.2004 (č.l. 57, 59 spisu). Odvolací súd dodáva, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody aj za úkon právnej služby-prevzatie veci zo dňa 2.7.2001, ale plná moc, ktorou žalobca splnomocnil JUDr. Lubomíra Müllera na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch, ktoré sa týkajú jeho odsúdenia a rehabilitácie, tak v oblasti správnej tak i v trestnoprávnej, je zo dňa 16.5.2011 (č.l. 2 spisu), nie zo dňa 2.7.2001 ako uviedol vo vyčíslení nákladov obhajoby zo dňa 29.2.2012 (č.l. 4 spisu).

15. Odvolací súd vzhľadom na uvedené mal za to, že súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spočívajúce vo vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní vo výške 492,57 €, keď vyššie uvedené vykonané a vyúčtované úkony právnej služby právneho zástupcu žalobcu neboli vynaložené účelne vo vzťahu k povoleniu obnovy konania a následnému zastaveniu trestného stíhania žalobcu.

16. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

17. Napadnutý rozsudok odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 v spojení s § 367 ods. 2 veta druhá C.s.p. i vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správne, keď žalovaný voči tomuto výroku odvolanie nepodal.

18. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).